

PANASZ

A veszélyhelyzet meghosszabbítása, és az oltási igazolványokkal történő, egészségi állapot alapján előnyszerzést és megkülönböztetést elrendelő rendelkezésekkel szemben

. *Címzett:*

Az Alapvető Jogok Biztosa

*Alapvető Jogok Biztosának Hivatala - Egyenlő Bánásmódot Felelős Főigazgatóság
1387 Budapest, Pf.40.*

Alulírott , név:cím: személyi azonosítószám

panaszt kívánok tenni a veszélyhelyzet idején alkalmazandó , a 271/2021 (V.21.) rendelettel meghosszabbított és módosított védelmi intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendeletnek a “koronavírus elleni védettségüket” igazolni nem képes személyeket hátrányosan megkülönböztető 12. § (4) bekezdés b) pontjának, valamint 12. § (4c) bekezdés a) pontjának alapvető emberi jogaimat sértő és magyar alaptörvényellenes jogszabályi rendelkezései ellen az Ön intézményénél.

Az illető kormányrendeleti szövegek felülvizsgálatára semmilyen más jogorvoslati lehetőség nincs biztosítva, de az Alapvető Jogok Biztosa vizsgálhatja azokat és akár az Alaptörvénnyel való összhangjának felülvizsgálatukat is kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál.

Tényállás:

A 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 12. § (4) bekezdés b) pont kimondja:

“A jégpályák, az uszodák, az edző- és fitnesztermek és a sportlétesítmények

b) a koronavírus ellen védett személy számára látogathatóak.”

A 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 12. § (4c) bekezdés a) pont kimondja:

(4c) A (3a) és a (4) bekezdés szerinti helyszín üzemeltetője vagy vezetője, illetve az üzemeltető vagy a vezető alkalmazottja - a (4a) bekezdés szerinti kivétellel - annak a beléptetését megtagadja, valamint a látogatás megkezdését megakadályozza, aki

*a) a koronavírus elleni védettségét az e rendeletben meghatározott módon
nem igazolja.*

A 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 2/A. §_ (1) szerint:

“E rendelet alkalmazásában koronavírus ellen védett személy az, aki ezt a koronavírus elleni védettség igazolásáról szóló 60/2021. (II. 12.) Korm. rendelet szerinti hatósági igazolvány (a továbbiakban: védettségi igazolvány) bemutatásával igazolja.”

Az ún. “védettségi igazolványt” a 60/2021. (II. 12.) Korm. rendelet a koronavírus elleni védettség igazolásáról elnevezésű jogszabály 1. pontja határozza meg, miszerint:

“1. § (1) A SARS-CoV-2 koronavírus (a továbbiakban: koronavírus) elleni védettség igazolása

a) a COVID-19 betegségből (a továbbiakban: fertőzés) e rendeletben meghatározott időn belül történő felgyógyulás vagy

b) az Európai Unióban, illetve a Magyarországon engedélyezett és a lakosság oltására felhasznált COVID-19 oltóanyaggal történt védőoltás (a továbbiakban: oltottság)*

tényének az igazolásával történik.

(2) A koronavírus elleni védettség igazolására alkalmas az e rendelet szerinti hatósági igazolvány (a továbbiakban: védettségi igazolvány), illetve applikáció.”

A Nemzeti Népegészségügyi Központ 2024-3/2021/JF sz. átiratában közli, hogy 2021 március 31-ig 21.347 egyszer, vagy kétszer beoltott személy betegedett meg igazoltan COVID-19 betegségben, ez az addig a dátumig beoltott személyek megközelítőleg 1%-a. Az átirat nem közli, hogy ezek közül pontosan hányan haláloztak el ebben a betegségben, mindenesetre több személy egy vagy mindkét oltás ellenére, vagy éppen amiatt elhalálozott.

Ehhez még hozzá kell venni, hogy a “védettségi igazolvánnyal” rendelkező személyek jóval kevesebb élethelyzetben PCR tesztet végezzenek (határátkeléshez, munkavégzéshez, egyéb, teszthez kötött élethelyzetben) mint az ilyen igazolvánnyal nem rendelkező személyek, így a valós, COVID-19 betegséggel fertőzött személyek száma köztük is jóval nagyobb lehet a fent említett 1%-nál. Valamint a gyártók tanúsításai szerint a kísérleti mRNS és vector-vakcinák nem adnak védelmet a fertőződéssel szemben, hanem csak a súlyos betegség kialakulását gátolják, tehát magát a járványt nem szünteti meg a beadásuk !

Indokolás:

Fenti tényállásból megállapítható, hogy a 60/2021. (II. 12.) Korm. rendelet 1.§ b) pontban definiált eset, a “védőoltás” tényének igazolása semmiképp sem jelenti a valós egészségügyi, fizikai védettséget a COVID-19 betegség ellen.

Ez alapján kimondható, hogy a “védettségi igazolvánnyal” rendelkezés vagy az egyenlő bánásmódról szóló 2003 évi CXXV. tv. h) pontja szerinti egészségi állapotot (fertőzésen való átesést) tükröz, vagy egy invazív orvosi beavatkozás (oltás), mint egészségügyi szolgáltatás igénybevételét. Ez utóbbi eset a 2003 évi CXXV. tv. i), j) t) pontok szerinti csoporthoz tartozást tükrözi, mert egy egészségügyi szolgáltatás igénybevétele az arról alkotott egészségügyi, vallási, világnézeti vagy éppen politikai véleményünktől és meggyőződésünktől függ.

A bepanaszolt jogszabályi rendelkezések értelmében azok a személyek, akik meggyőződésük okán nem éltek egy invazív egészségügyi beavatkozással, nem rendelkeznek “védettségi igazolvánnyal”, és nem látogathatják az edzőtermet, fitnesztermet, uszodát, közfürdőt, jégpályát, annak ellenére, hogy ezek létrejöttéhez adójukkal hozzájárultak. Azok a személyek, akik rendelkeznek “védettségi igazolvánnyal”, de 1%-uk igazoltan COVID-19 fertőzött oltás után, a támadott jogszabályi rendelkezések értelmében látogathatják a fent felsorolt intézményeket, és így, igazolvánnyal, jogszerűen “terjeszthetik” a “fertőzést”.

Következik, hogy mivel nem a valós egészségügyi, fizikai védettséget igazolja, hanem egy, az arról alkotott egészségügyi, vallási, világnézeti vagy éppen politikai véleménytől és meggyőződéstől függő invazív orvosi beavatkozás igénybevételét, a bepanaszolt rendelkezéssorozat nem valós járványügyi intézkedés, hanem az emberek egészségügyi, vallási, világnézeti vagy éppen politikai véleményétől és meggyőződésétől függő, hatósági dokumentummal igazolt hátrányos megkülönböztetése.

Az Alapvető Jogok Biztosának Hivatala honlapján közzétett, “Az Alapvető Jogok Biztosának a védettségi igazolvány alapjogi értékeléséről kialakított állásfoglalása és a jogi szabályozás felülvizsgálatára tett javaslatai” címet viselő dokumentum a következőket tartalmazza:

“Ez az ösztönzés mindaddig nem kifogásolható alkotmányossági szempontból, ameddig elvben a teljes beoltható lakosság beoltására elegendő vakcina rendelkezésre áll, azaz az érintettek saját döntésén múlik a vakcina felvétele, illetve, amíg a szabályozás nem alapvető jogok gyakorlását vagy alapvető szükségletek kielégítését köti a védettség igazolásához.”

Mint fent bemutatam, a “védettségi igazolvány” nem a valós védettséget igazolja (az oltottak minimum 1%-a ugyanúgy megfertőződött, mint az oltatlanok), hanem vagy egészségügyi állapotot (fertőzöttségen átesettséget), vagy pusztán az “oltáshoz”, mint invazív egészségügyi beavatkozáshoz fűződő elutasító vagy egyetértő véleményt tükrözi.

A Magyar Alaptörvény XV. cikk 2) pont kimondja:

“(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

Következik, hogy a magyar alaptörvény alapvető jogok tekintetében semmilyen megkülönböztetést nem engedélyez, sem politikai, sem más vélemény szerint, sem egyéb (egészségügyi állapot, fertőzöttségen át nem esettség, egészségesség) helyzet alapján.

Amennyiben tehát a támadott rendelkezések alapvető jogot korlátoznak, úgy alaptörvényellenesek (ezt egyébként az alapvető jogok biztosának fent hivatkozott állásfoglalása is tartalmazza).

A 2004. évi I. törvény a sportról, a preambulum rész 4. bekezdése értelmében:

“A sport a közjó része. Erősíti a közösség tagjainak egymáshoz tartozását, miként az egyén testi és lelki egészségét.”

A 2004. évi I. törvény a sportról, a preambulum rész 6. bekezdése értelmében:

*“Magyarország Országgyűlése kinyilvánítja, hogy **minden embernek alapvető joga van a sporthoz, és e jogát az állam biztosítja, függetlenül attól, hogy versenysportról, a szabadidő eltöltéséről, a diák-, egyetemi-főiskolai sportról, a fogyatékkal élők sportjáról vagy az egészség megőrzéséről van szó.**”*

Megállapítható, hogy függetlenül attól, hogy versenysportról, vagy a szabadidő eltöltéséről, egészségmegőrzésről van szó, a sport törvény szerint alapvető emberi jog a magyar jogrend szerint, és így Magyar Alaptörvény XV. cikk 2) pont értelmében nem lehet megkülönböztetés tárgya.

A 2004. évi I. törvény a sportról, 1. § (2) bekezdés értelmében:

“(2) Sporttevékenységnek minősül a meghatározott szabályok szerint, a szabadidő eltöltéseként kötetlenül vagy szervezett formában, illetve versenyszerűen végzett testedzés vagy szellemi sportágban kifejtett tevékenység, amely a fizikai erőnlét és a szellemi teljesítőképeség megtartását, fejlesztését szolgálja.”

Következik, hogy a kötetlenül, akár a szabadidő eltöltéseként végzett edzőtermi és fitnessztermi testedzés, az uszodai testedzés, a közfürdői testedzés, a jégpályai testedzés mind sporttevékenységek, valamint az egészség megőrzését is segítik .

A 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 12. § (4c) bekezdés a) pont tehát alapvető emberi jogot, kötetlenül, szabadidő eltöltéseként végzett sporttevékenységet tesz megkülönböztetés tárgyává, ami alaptörvényellenes, még az Alapvető Jogok Biztosának Hivatala honlapján közzétett, “Az Alapvető Jogok Biztosának a védettségi igazolvány alapjogi értékeléséről kialakított állásfoglalása és a jogi szabályozás felülvizsgálatára tett javaslatai” címet viselő dokumentumban foglaltak és fennebb idézett állásfoglalás logikája szerint is.

Magyarország Alaptörvénye XX. cikk kimondja:

“(1) Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.

(2) Az (1) bekezdés szerinti jog érvényesülését Magyarország genetikailag módosított élőlényektől mentes mezőgazdasággal, az egészséges élelmiszerekhez és az ivóvízhez való hozzáférés biztosításával, a munkavédelem és az egészségügyi ellátás megszervezésével, a

sportolás és a rendszeres testedzés támogatásával, valamint a környezet védelmének biztosításával segíti elő.”

Megállapítható, hogy a sportolás és a rendszeres testedzés a testi és lelki egészség, a magyar alaptörvényben leszögezett alapvető emberi jogok feltétele. Ugyanez állapítható meg a 2004. évi I. törvény a sportról, preambulum rész 4. bekezdése szövegéből is, amely szerint a sport erősíti a testi és lelki egészséget.

A támadott jogszabályi rendelkezés tehát a Magyarország Alaptörvénye XX. cikkben foglalt alapjogtól, a testi és lelki egészséghez való alapjogtól is megfosztja a lakosság egy csoportját. Ennek az alapjognak a diszkriminatív korlátozása is tilos, a magyar Alaptörvény XV. cikk 2) pont alapján.

Az alkotmány a pozitív diszkriminációt, mint az esélyegyenlőtlenségek kiküszöbölését szolgáló intézkedéseket, a 70/A. §-ban állami feladatként határozza meg. Ebből egyértelműen következik, hogy a pozitív diszkrimináció meghatározott formájára alanyi jogként hivatkozni nem lehet, arra alkotmányosan követelés vagy igény nem alapítható” (650/B/1991. AB határozat, 1992, 660, 661.).

Az állampolgárok jogosultságai közötti különbségtétel nem alkotmányellenes akkor, ha a megkülönböztetés célja az, hogy a társadalom tagjai egyenlő feltételekkel, megközelítőleg azonos eséllyel tudják gyakorolni alkotmányos alapjogaikat

A pozitív diszkrimináció alkotmányosságával kapcsolatban az AB a 21/1990. (X. 4.) AB határozatban leszögezte: „Bár a társadalmi egyenlőség mint cél, mint társadalmi érdek, megelőzhet egyéni érdeket, de nem kerülhet az egyén alkotmányos jogai elé” (ABH 1990, 73, 75.). Ebből az következhetne, hogy az esélyegyenlőség előmozdítása érdekében nem lehetséges olyan eszközt felhasználni, mely az egyének között alapjogok tekintetében tesz különbséget.

A rendeletben meghatározott esetekben a testi és lelki egészséghez és a lelkiismereti szabadsághoz való alapjog sérül, mert az egészség megőrzésének fenntartását segítő sportlétesítményeket / uszodák, konditermek / csak oltási igazolással lehet igénybe venni. Az egészségi állapot / oltottság / alapján történő pozitív megkülönböztetés az egészségügyi önrendelkezési jog sérülését okozza, mert az emberek nem dönthetnek szabadon, szabad akaratukból a kényszerítő nyomásgyakorlás miatt, ami, ha nem lenne a rendelet által, abban az esetben nagy valószínűséggel nem oltatnák be magukat. Azon emberek csoportja, akik egészségügyi, vagy lelkiismereti okból nem oltatnak, a rendelet miatt hátrányos helyzetbe kerülnek

Ugyanezen okból sérül munkához való alapjog is, mert a rendelet hatására a munkaadók a munkába lépést vagy munkaviszonyt oltási igazoláshoz, vagy negatív teszt bemutatásához köthetik, melynek költségét a munkavállalóra terhelik, jövedelméhez képest nagy kiadásra való kényszerítéssel vagy lehetetlenné teszik a munkavállalást is !

Nemzetközi jogi viszonylatban, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 14. cikke értelmében maga a megkülönböztetés tilalma is alapvető emberi jog.

“14. cikk - Megkülönböztetés tilalma

A jelen Egyezményben meghatározott jogok és szabadságok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani.”

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 4.cikk 1. bekezdés kizárólag szükségállapot esetén engedélyezi az Egyezségbe foglalt alapvető emberi jogok bármilyen korlátozását. Magyarországon nem szükségállapot, hanem veszélyhelyzet van érvényben.

“1. A nemzet létét fenyegető és hivatalosan kihirdetett szükségállapot idején az Egyezségokmányban részes államok az adott helyzet által szigorúan megkövetelt mértékben tehetnek olyan intézkedéseket, amelyek eltérnek az Egyezségokmányban vállalt kötelezettségeiktől, feltéve, hogy az ilyen intézkedések nem állnak ellentétben egyéb nemzetközi jogi kötelezettségeikkel és nem jelentenek kizárólag faj, szín, nem, nyelv, vallás vagy társadalmi származás alapján történő megkülönböztetést.”

Fentiek alapján kérem az Alapvető Jogok Biztosát, hogy erre vonatkozó jogkörénél fogva

1. foglaljon állást a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendeletnek a “koronavírus elleni védettségüket” igazolni nem képes személyeket hátrányosan megkülönböztető 12. § (4) bekezdés b) pontjának, valamint 12. § (4c) bekezdés a) pontjának az indokolás részben felsorolt alapvető emberi jogokat sértő jellegéről

2. kezdeményezze a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendeletnek a “koronavírus elleni védettségüket” igazolni nem képes személyeket hátrányosan megkülönböztető 12. § (4) bekezdés b) pontjának, valamint 12. § (4c) bekezdés a) pontjának az Alaptörvénnyel való összhangjának felülvizsgálatát az Alkotmánybíróságon.

3. Kezdeményezze a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 484/2020 (XI.10 és annak meghosszabbításáról szóló 271/ 2021 (V.21.) Korm.rendelet bevezetéséhez hivatkozott 2011.évi CXXVII tv 44. §-a “c” pontja ATv- ellenességének megállapítását ,mert :

Az Alaptörvény rendelkezései a veszélyhelyzetet a különleges jogrendek körébe sorolják. A veszélyhelyzet alapvetően nem lehet olyan jogrend, mely a különleges jogrendre vonatkozó szabályok alkalmazását megalapozzák, ezen túlmenően alapvető jog korlátozására alapot sem adhatna, mivel nem éri el a PPJNE–ben az alapvető jogok korlátozhatósága alapfeltételeként rögzítette kritériumokat: azaz nem a nemzet létét fenyegető, szükségállapotról van szó, mely sokkal súlyosabb mértékű helyzetet szabályoz olyként, hogy az alapjogok korlátozására sor kerülhessen.

Ennek alapján határozottan állítható, hogy az alapjogok kormányrendeleti szinten történő korlátozása mind az Alaptörvény, mind az Egyezségokmány vonatkozó szabályait súlyosan sérti.

A veszélyhelyzet Alaptörvényi rendelkezései:

A veszélyhelyzet 53. cikk:

(1) A Kormány az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető **elemi csapás vagy ipari szerencsétlenség** esetén, **valamint ezek következményeinek az elhárítása érdekében veszélyhelyzetet hirdet ki, és sarkalatos törvényben meghatározott rendkívüli intézkedéseket vezethet be.**

(2) **A Kormány a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel - sarkalatos törvényben meghatározottak szerint - egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat.**

Fentiekre tekintettel tehát a veszélyhelyzetet, mint a különleges jogrend egyik formáját a Kormány elemi csapás, ipari szerencsétlenség vagy ezek következményei elhárítása érdekében hirdetheti ki. Annak, hogy meghatározzuk a veszélyhelyzet Kormány általi kihirdetésének Alaptörvényi alapvetéseit, illetőleg annak értelmezését adjuk, azon okból van jelentősége, mivel a veszélyhelyzet Alaptörvény ellenes kihirdetése esetén az alapvető jogok kormányrendeletekben meghatározott korlátozásai is alaptörvény ellenesek.

Az elemi csapás fogalma a Pallas Nagy Lexikona szerint:

„**Elemi csapás**, oly esemény, mely **a természet erőinek (elemeinek) működése folytán** szokott bekövetkezni. Amennyiben az E. hatása kellő gondosság által sem kerülhető el, az azáltal lehetetlenné vált teljesítés alól a kötelezett szabadul.”

Tehát az elemi csapás fogalma kizárólag a természet erőihez köthető, melynek körébe álláspontunk szerint semmiképpen sem tartozik egy pandémia, járvány.

Tehát figyelemmel az elmei csapás fogalmára rögzíthető, hogy a veszélyhelyzet kihirdetésére az Alaptörvény szerint használt fogalom alapján természeti és ipari katasztrófák esetén lenne lehetőség

A 2011. évi CXXVIII. törvény a katasztrófavédelemről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló sarkalatos törvény a veszélyhelyzetet az alábbiak szerint szabályozza:

20. A veszélyhelyzet

44. § A veszélyhelyzet az Alaptörvény 53. Cikkében meghatározott olyan helyzet, amelyet különösen a következő események válhatnak ki:

a) elemi csapások, természeti eredetű veszélyek, különösen:

aa) árvízvédekezés során, ha az előrejelzések szerint az áradó víz az addig észlelt legmagasabb vízállást megközelíti és további jelentős áradás várható, vagy elháríthatatlan jégtorlasz keletkezett, vagy töltésszakadás veszélye fenyeget.^{*}

ab) belvízvédekezés során, ha a belvíz lakott területeket, ipartelepeket, fő közlekedési utakat, vasutakat veszélyeztet és a veszélyeztetés olyan mértékű, hogy a kár megelőzése, az újabb elöntések elhárítása meghaladja az erre rendelt szervezetek védekezési lehetőségeit,

ac) több napon keresztül tartó kiterjedő, folyamatos, intenzív, megmaradó hóesés vagy hófúvás,

ad) más szélsőséges időjárás következtében az emberek életét, anyagi javait a lakosság alapvető ellátását veszélyeztető helyzet következik be,

ae) földtani veszélyforrások.

b) ipari szerencsétlenség, civilizációs eredetű veszélyek, különösen:

ba) a veszélyes anyagokkal és hulladékokkal történő tevékenység során a szabadba kerülő anyag az emberi életet, egészséget, továbbá a környezetet tömeges méretekben és súlyosan veszélyezteti,

bb) nem tervezett radioaktív kiszóródás és egyéb sugárterhelés, amely a biztonságot kedvezőtlenül befolyásolja és a lakosság nem tervezett sugárterhelését idézi elő.

c) egyéb eredetű veszélyek, különösen:

ca) tömeges megbetegedést okozó humánjárvány vagy járványveszély, valamint állatjárvány,

cb) ivóvíz célú vízkivétellel érintett felszíni és felszín alatti vizek haváriaszerű szennyezése, cc) bármely okból létrejövő olyan mértékű légszennyezettség, amely a külön jogszabályban meghatározott riasztási küszöbértéket meghaladja,

cd) a kritikus infrastruktúrák olyan mértékű működési zavara, melynek következtében a lakosság alapvető ellátása több napon keresztül, vagy több megyét érintően akadályozott.

Fenti jogszabályi rendelkezésekből, illetőleg az Alaptörvény 53. cikkének rendelkezéseiből az alábbiak állapíthatóak meg:

Az Alaptörvény az elemi csapás vagy ipari szerencsétlenség esetén, valamint ezek következményeinek az elhárítása érdekében tehát lényegében kettő alapvető esetben teszi lehetővé a vészhelyzet mint különleges jogrend Kormány általi kihirdetését, míg a 2011. évi CXXVIII. törvény 44. §-a az Alaptörvényi kettő darab feltételt további harmadik feltétellel bővíti ki, azaz egy c) ponttal az egyéb eredetű veszélyek kategóriával, melyben

további 5 kategóriával: humán és állatjárvány; ivóvíz,vizek havariaszerű szennyezése; légszennyezettség, ;infrastruktúrák működési zavara.

A 2011. évi CXXVIII. törvény 44. §. c) pontja Alaptörvény ellenes, mivel olyan eseteket szabályoz a veszélyhelyzet esetei, annak jogalapja között, melyet az Alaptörvény nem említ, és nem enged meg. A Törvény 44. §-nak szerkezete önmagában igazolja a 44. §. c) pont Alaptörvény ellenességét, mivel az a) és b) alpont alá tartozó eseteke kerültek az Alaptörvényben nevesítésre.

Figyelemmel arra, hogy a 44. §. c) pontja túlterjeszkedik az Alaptörvényen, és az Alaptörvényben nem szereplő c) pontra figyelemmel került sor a veszélyhelyzet Kormány általi kihirdetésére, a veszélyhelyzeti kormányrendeletek, mint nem az Alaptörvény 53. cikkére épülő jogalapon nyugvó kormányrendeletek Alaptörvény ellenesek, az azokban foglalt alapjogi korlátozások ezen okból is súlyosan sértik Magyarország Alaptörvényét.

Fentiekben részleteztem, hogy álláspontom szerint a különleges jogrend elrendelése ütközik az Alaptörvénybe, így

- egyrészt a veszélyhelyzet, mint különleges jogrend kihirdetése Alaptörvény ellenes,
- másrészt valamennyi, az alapjogokat korlátozó kormányrendelet Alaptörvény ellenes, sérti az Alaptörvény 53 cikkének, és 54. cikkének rendelkezéseit.

Az Alaptörvény 53 cikk 2 bekezdése rögzíti:

(2) A Kormány a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel - sarkalatos törvényben meghatározottak szerint - egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat.

54. cikk rögzíti:

(1) Különleges jogrendben az alapvető jogok gyakorlása - a II. és a III. cikkben, valamint a XXVIII. cikk (2)-(6) bekezdésében megállapított alapvető jogok kivételével - **felfüggeszthető vagy az I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl korlátozható.**

(4) A különleges jogrendben alkalmazandó részletes szabályokat sarkalatos törvény határozza meg.*

A Kormány veszélyhelyzeti rendeletalkotási jogköre:

Mint fentiekben részletezve lett, annak, hogy a Kormány veszélyhelyzetben különleges jogrendi rendeleti jogalkotással élhessen feltétele, hogy a veszélyhelyzet Alaptörvényi feltételek fennállás esetén kerüljön elrendelésre, mely jelen ügyben csorbát szenved, a veszélyhelyzet kihirdetésére Alaptörvény ellenesen került sor.

Az Alaptörvény 53. cikk. (1) bek második fordulata szerint a Kormány: **sarkalatos törvényben meghatározott rendkívüli intézkedéseket vezethet be.**

Tehát az Alaptörvény olyan tartalmú további korlátokat szab a Kormány intézkedéseinek, hogy azok csak és kizárólag sarkalatos törvényben meghatározott intézkedések lehetnek.

Tisztelettel :

Kelt :

